

Look- alikes

IN DE VOETSPOREN VAN HUN HELDEN

Een liveconcert van een internationale wereldartiest zit er helaas even niet in. Maar wat geeft het? In Nederland hebben we onze eigen Madonna, Robbie Williams, Tina Turner en Joe Cocker. Een knallend optreden in de stijl van deze grootheden? Laat dat maar aan Carola, Henri, Mary en Cees over!

PRODUCTIE & TEKST: RENÉE BROUWER | BEELD: MARK UYL | MET DANK AAN ARTIESTENBUREAU TWILIGHT-ENTERTAINMENT.NL

O

p haar 13de kwam allround zangeres **Carola, artiestennaam 'Drieëlle' (1972)**, er achter dat ze kon zingen. Inmiddels treedt ze al twintig jaar op als Madonna. Volgens anderen lijken hun stemmen bizar veel op elkaar.

CAROLA: "Het podium is mijn thuis. Dat is waar ik hoor te zijn. Als ik optreed, ben ik niet bezig met mezelf maar met de mensen die naar mij kijken en luisteren. Ik sta daar om hen te entertainen. En in tegenstelling tot Madonna kan ik veel meer interactie met ze opbouwen. Zo doe ik regelmatig met vrouwen uit het publiek een dansje of zing ik iemand toe. Natuurlijk kan Madonna dat ook – maar dan wel met tien bodyguards. Daar hoeft ik tenminste geen rekening mee te houden..."

Ik was 13 toen ik erachter kwam dat ik goed kon zingen. Thuis deed ik het wel eens onder de douche of in mijn kamer maar nooit voor anderen. Daar was ik veel te bescheiden voor. Na de muziekles in mavo-2 bleef ik vaak in het lokaal achter om in mijn eentje te oefenen. Op een dag zong ik *Into the groove*, één van de grootste Madonna-hits van dat moment. Blijkbaar stonden de ramen open want toen ik klaar was, begon iedereen op het schoolplein te klappen. Ik wist niet wat ik meemaakte. Twee jaar later gaf ik, geheel in stijl van Madonna, een optreden op het eindfeest. Iedereen was superenthousiast toen ze mij in zo'n zwart strak pakje zagen zingen.

Sindsdien had ik de smaak te pakken. Na de middelbare school ging ik aan de slag als achtergrondzangeres bij onder anderen George Baker, Harry Slinger en Annie Schilder. Echt een ontzettend leuke en leerzame tijd. Door

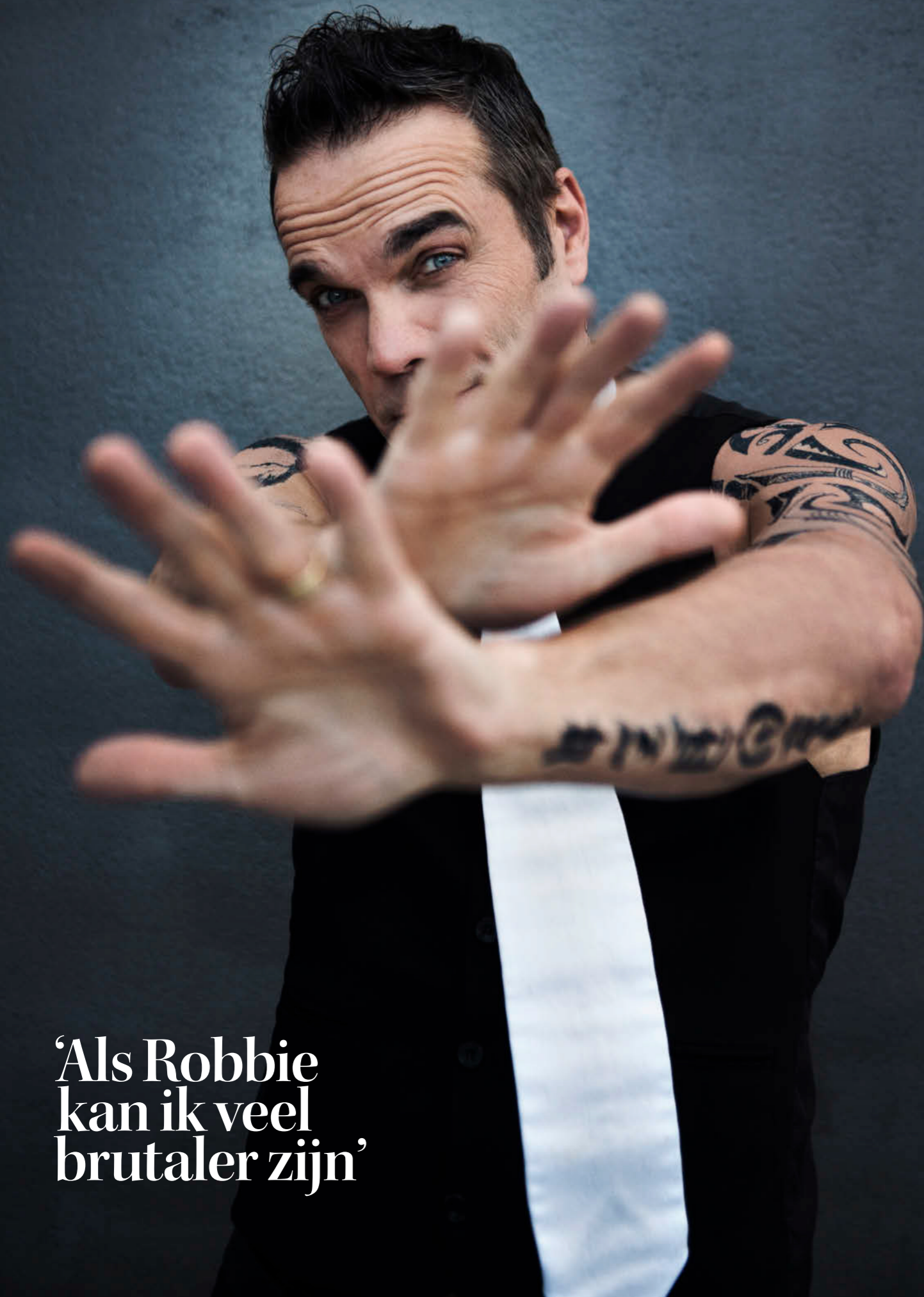
alle podiumervaring die ik opdeed, kwam ik al snel van mijn verlegenheid af. Ondertussen trad ik ook vaak op als allround zangeres op verjaardagen, bruiloften en andere feesten. Als ik een liedje van Madonna deed, hoorde ik vaak dat ik erg veel op haar leek en ook als haar klonk. Toen ik een lookalike van Frans Bauer sprak, vroeg hij waarom ik niet vaker als Madonna ging optreden. Ik dacht: waarom ook niet? Het was direct een groot succes.

Nu, twintig jaar later, vind ik het nog steeds fantastisch om in haar huid te kruipen. Iets wat ook aardig lukt want in 2010 heb ik zelfs een nummer voor haar ingezongen. Het ging om de remix van *Like a prayer*. Dj Meck en dj Dino maakten er een housenummer van en Madonna moest het opnieuw inzingen. Omdat zij er geen tijd voor had, werd ik gevraagd of ik het wilde doen – met toestemming van Madonna. De dj's hadden mij gevonden via het artiestenbureau waar ik stond ingeschreven. Natuurlijk wilde ik dat! Jammer genoeg heb ik Madonna nooit persoonlijk ontmoet maar het feit dat ze mij goed genoeg vond, is voor mij al een heel mooie prestatie waar ik erg trots op ben.

Als Madonna soundalike heb ik al veel bijzondere dingen meegemaakt. Zo trad ik vroeger vaak op in grote clubs in Turkije, Abu Dhabi en Engeland. Sommige mensen daar dachten dat ik de echte Madonna was. Gillend renden ze achter me aan. Best eng, want ik had geen beveiliging maar gelukkig is er nooit iets raars gebeurd. En het leuke was: de dag daarna bracht ik in Nederland gewoon mijn kinderen weer naar school. Ik heb er drie, allemaal zoons van nu 29, 25 en 22 jaar. Ze vinden het hartstikke leuk wat ik doe, net als mijn vriend Robin. Hoewel ik al veel mooie dingen heb meegemaakt, zou ik ook heel graag bekend willen worden met mijn eigen muziek. Net als bij Madonna zou dat een mix van disco, top 40 en ballads zijn. Voor mij is het de kers op de taart om ook gewoon als Carola voor veel mensen te mogen optreden." ►

‘Met toestemming van Madonna zong ik een liedje voor haar in’

‘Als Robbie kan ik veel brutaler zijn’

Gelijkenissen met Robbie Williams? Zelf ziet zanger **Henri Toonders (1966)** die niet zo. Oké, ze hebben een beetje hetzelfde gezicht, maar in het echt is Henri een heel ander persoon dan Robbie. Toch vindt hij het heerlijk om de flamboyante artiest op feesten en partijen na te doen.

HENRI: “Al mijn tatoeages zijn nep. Ik heb ze speciaal als plakplaatjes laten ontwerpen zodat ik net iets meer op Robbie Williams lijk. Voor een optreden of fotosessie plak ik ze binnen een paar minuten op. Ideaal, want zelf hou ik helemaal niet van tatoeages. Geef mij maar liever puur natuur.

Ik ben begonnen op straat met zangtrio De Harten Heren. Al snel zongen we ook op feesten en partijen. Daarna ging ik typetjes doen, waaronder de Duitse entertainer Heino. Nadat iemand in 2000 tegen mij zei dat ik op Robbie Williams leek, probeerde ik een nieuwe act op een hockeyfeest. Als Robbie zong ik onder meer *Feel* en *Angels*. De mensen gingen compleet uit hun dak. Ik besefte: dit is het. Dit was wat ik moest gaan doen. Gedreven zocht ik foto's van Robbies tatoeages. Hij zat in die tijd al aardig vol en ik wilde zoveel mogelijk op hem lijken. Zelf zag ik de gelijkenissen tussen hem en mij helemaal niet zo. Mijn vrouw ook niet. Zij kende mij al zo lang als gewoon Henri, ze kon zich mij moeilijk voorstellen als Robbie. Misschien komt dat ook omdat ik een heel andere persoonlijkheid heb. Ik ben veel rustiger dan hij. Nadat ik voor alle tatoeages de juist plakplaatjes had, ging ik verder met het optimaliseren van mijn act. Zo bekeek ik allemaal optredens van Robbie en ook interviews met hem. Wat mij opviel, was zijn quasinonchalante houding.

Robbie doet gewoon lekker wat hij wil. Hij is brutaal en mensen verwachten van hem dat hij juist iets onverwachts doet. Dat geeft mij wat speelsheid tijdens een optreden waardoor ik ook wat brutaler kan zijn. Ik begeef me bijvoorbeeld vaak in het publiek als ik zing en haal dan ook altijd grapjes uit. Met een vrouw op het podium zoenen zoals Robbie dat wel eens heeft gedaan, doe ik echter nooit. Maar doen alsof en dan plagerig mijn wang aanbieden, dat wel. Zolang het maar een beetje netjes blijft. Ik ben natuurlijk ook gewoon getrouwd.

Inmiddels heb ik al talloze keren opgetreden als Robbie. Een grote *gig* was een personeelsfeest van de politie in de Ahoy. Iedereen moedigde me aan toen ik als de grote popster een show weggaf. En het leuke was: niemand herkende me na afloop. Na het omkleden liep ik door het publiek naar de uitgang, maar niemand keek op of om. Het werd nog gekker toen mijn boekingsbureau later een mail kreeg van degene die mij voor het politiefest geboekt had. Blijkbaar waren er intern klachten geweest van medewerkers. Ze hadden het onverantwoord gevonden dat Robbie Williams zonder enige beveiliging had opgetreden. Wie weet hoe het had kunnen aflopen... Tja, daar moest ik toch wel om lachen. Die mensen dachten serieus dat ik de echte Robbie was.

Het is jammer, maar door de coronacrisis heb ik noodgedwongen ander werk moeten zoeken. Eerst verdiende ik met mijn imitatiewerk mijn hoofdinkomen, maar door de strenge maatregelen heb ik al meer dan een jaar niet meer kunnen optreden. Toevallig kwam ik door mijn broer op een ander idee. Hij is goudsmid en kende iemand die zijn distributiecentrum van een grote sieradenlijn in de Benelux wilde verkopen. Daar had ik wel interesse in en nu ben ik dus distributeur van Elements Sieraden. Erg leuk om te doen, maar ik mis de optredens als Robbie Williams wel. Hopelijk kan ik beide werkzaamheden binnenkort snel combineren met elkaar. Zolang er vraag naar is, blijf ik mijn imitatiewerk erbij doen.” ▶

De Filipijnse zangeres **Mary Amora (1972)** woonde pas net een jaar in Nederland toen ze in 2001 de *Soundmixshow* won. Als imitator van Tina Turner maakte ze z'n verpletterende indruk, dat ze er na het programma haar carrière van maakte.

MARY: "Eigenlijk wilden anderen dat ik als Whitney Houston met *I will always love you* zou meedoen aan de *Soundmixshow*. Dat nummer zong ik vaak, ook toen ik nog in China als zangeres werkte in een hotelbar. Ik vond het alleen te lang voor het programma en koos daarom voor *River deep, mountain high* van Tina Turner. Door Tina's grote haardos, haar energieke dansmoves en vooral haar krachtige stem was zij een veel leukere uitdaging. Dat ik de show won, had ik van tevoren nooit gedacht. Niemand trouwens, want ik werd 'dé grote verrassing' van het seizoen genoemd. En dat allemaal dankzij mijn man, Peter Lukassen (1964) die mij overal mee had geholpen. Ik leerde Peter in 1999 kennen in China. We verbleven er allebei voor ons werk. Ik zong in Charlie's Bar, een plek waar Peter vaak kwam. We raakten aan de praat over muziek en ik vond hem meteen leuk. Een paar weken later werden we verliefd. Datzelfde jaar trouwden we in de Filipijnen. Dat was voor mij erg belangrijk, omdat mijn moeder daar woont en zij op die manier bij onze bruiloft kon zijn. In 2000 verhuisde ik naar Nederland. Dat was best even wennen maar gelukkig was ik niet geheel onbekend in de lage landen. Zeven jaar eerder had ik al eens acht maanden lang in Scheveningen gewoond waar ik met een band

dagelijks optrad in een club. In die periode had ik te weinig tijd om de Nederlandse taal goed te leren maar toen ik hier voorgoed kwam wonen, maakte ik er alsnog werk van. Al snel zag ik ook de *Soundmixshow* op tv. Peter had daar in China al eens over verteld en ik zei direct dat ik er ook aan wilde meedoen. Zo gezegd, zo gedaan. Ik gaf me op voor de audities en al snel mocht ik meedoen. De rest is geschiedenis. Ik weet nog dat ik bijna moest huilen toen ik hoorde dat ik gewonnen had. Ik kon het gewoon niet geloven. Binnen een jaar was mijn leven op zoveel manieren veranderd. Ik was echt dolgelukkig. Net als Tina weet ik hoe het is om van ver te komen. Tina heeft weliswaar andere dingen meegemaakt (een gewelddadig huwelijk met Ike Turner, red.), maar ik had het vroeger ook niet makkelijk. Als enig kind groeide ik op zonder vader. Mijn moeder werkte dubbel zo hard om ons te onderhouden, waardoor ik vaak werd opgevangen door mijn oma. En zij was niet altijd de liefste. Als ik er nu aan terugdenk, raakt het me nog. Ik wil er niet te veel over uitweiden, maar laten we zeggen dat ik het als kind zwaar heb gehad. Daarbij kwam ook dat we straatarm waren. Hierdoor waardeer ik nog meer wat ik nu allemaal heb. Peter steunt me in alles wat ik doe. Als ik een optreden of fotoshoot heb, gaat hij altijd met mij mee. Voor de pandemie zong ik vaak op grote feesten. Ook heb ik veel interviews op tv en radio gedaan. Mijn grootste optreden was tijdens de kampioenswedstrijd van PSV in 2001, twee weken na mijn overwinning in de *Soundmixshow*. In een uitverkocht stadion zong ik gewoon als mezelf één van Tina's mooiste nummers: *The best*. Dat was echt fantastisch! Wat Tina van mijn impressies vindt, weet ik niet. Ik heb haar nog nooit ontmoet maar zou dat natuurlijk wel graag willen. Ze is een beetje mijn alter ego geworden. In het normale leven ben ik heel rustig en kan ik soms ook een beetje verlegen zijn, maar eenmaal op het podium ben ik net zo'n groot feestbeest als Tina. Dan ga ik helemaal los." ▶

‘Net als Tina weet ik hoe het is om van ver te komen’

‘Pas de volgende dag kwam Harrison Ford erachter dat ik Joe niet was’

A

I ruim twintig jaar treedt zingende kapper **Cees Geluk (1947)** op als zijn grote idool Joe Cocker. Niet alleen qua stem, ook qua uiterlijk lijkt hij veel op de Engelse blueszanger. Zoveel dat fans en zelfs acteur Harrison Ford Cees niet van Joe konden onderscheiden.

CEES: “Ik hoor wel eens dat ik tijdens het zingen precies dezelfde bewegingen met mijn handen maak zoals Joe dat altijd deed. Dat doe ik niet bewust. Hij had zo’n schorre, warme stem. Om bepaalde noten te halen, moet je wel zo bewegen. Ik denk dat Joe dat daarom ook zo deed.

Het was mijn vriend Ron die mij erop wees dat ik veel van Joe Cocker weg had. Ik vond het leuk om te zingen en deed het vaak als ik alleen was in mijn kapperszaak. Elke maand ging ik naar het theater om beginnende artiesten te zien. Op een gegeven moment wilde ik het ook eens proberen. Samen met de desbetreffende vriend studeerde ik een liedje van André Hazes in maar hij kon de toon niet vasthouden. ‘Het is moeilijk,’ zei hij, ‘want jij zingt als Joe Cocker.’ Verrek, dacht ik. Dat was inderdaad zo. Eerder was ik me daar niet van bewust.

Een vriendin van mij zong in een band en vroeg of ik op haar verjaardag wilde komen. Voordat ik het wist, stond ik met haar bandleden te repeteren. Daarna volgde ons eerste optreden in het theater. Ik stierf van de zenuwen maar het was zo goed, dat we het nog drie keer mochten doen. Zo ging het balletje rollen. Ik trad vaker op als Joe en deed ook mee aan verschillende talentenshows op tv. Bij *The winner takes it all* eindigde ik als tweede. Ik won 10.000 euro, de helft gaf ik diezelfde avond samen met vrienden en mijn achtkoppige band nog uit.

➔ **Zien & horen?**
Meet the lookalikes:
Zin.nl/lookalikes

In 2010 ontmoette ik Joe in het echt. Zijn roadmanager had het geregeld. Een jaar daarvoor had ik hem al een opname van mijn optreden in een talentenshow gegeven. ‘*Are you still in the movie about my life?*’ vroeg Joe toen ik hem sprak. ‘*You’re okay!*’ Het was het grootste compliment dat ik kon krijgen. Wist hij veel dat het niet om een film, maar om een talentenshow ging...

Als Joe heb ik echt de gekste dingen mee gemaakt. Ik trad op over de hele wereld en in Polen werden mijn optredens verkocht als de show van *the big man himself*. Mijn manager en ik kwamen er pas later achter, toen gooiden we onze prijs een flink stuk omhoog. Dat was overigens geen probleem voor de organisatie; ze hadden natuurlijk al lekker verdiend aan ons. Voor de fans maakte het verder niks uit. Zij waren ervan overtuigd dat ik de echte Joe was. Net als acteur Harrison Ford tijdens het filmfestival in Cannes in 2010. Ik trad daar op een besloten feest in de La Chunga Club op en na afloop kwam hij naar me toe. Of ik even bij hem wilde zitten, want hij had al mijn platen... We hadden een geweldige avond. Pas de volgende dag ontdekte hij dat ik Joe niet was. Toen ik hem tegenkwam, zei hij: ‘*You really fooled me!*’ We moesten er allebei om lachen.

Hoewel ik me vaak ongegeneerd als Joe heb voorgedaan, heb ik er nooit problemen mee gehad. Ja, soms trof ik iemand die meer over hem bleek te weten dan ik. Zodra ik dat merkte, maakte ik me snel uit de voeten.

Op 22 december 2014 overleed Joe Cocker op 70-jarige leeftijd aan longkanker. Het was alsof ik een goede kennis verloor. Ik treed nog steeds als Joe op maar door corona ligt alles al een tijd stil. Ik ben nu 73, eigenlijk wilde ik met 75 jaar stoppen maar door de lockdown ben ik bijna door al mijn reserves heen. Dan maar doorgaan tot mijn 77ste. We zouden een jubileumtour kunnen doen, bijvoorbeeld ‘25 jaar in het vak’. Misschien sterf ik dan wel op het podium. Een mooiere dood kun je niet hebben, toch?”
Meer informatie over Cees? Kijk op Ceesgeluk.com of Joerundercover.nl ■